

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció) i Ricard Forcat.

Keep calm

Isabel-Clara Simó

Tripartits

Estem malacostumats: no volem coalicions, ens semblen una impuresa. Ho hem heretat d'Espanya, en què dos partits s'alternen, ara tu, ara jo, i aquí doncs ha penetrat.

Sembla mentida: mentre a Europa les coalicions són normals, aquí, encara ara, el mot *tripartit* té mala peça al teler.

En vam tenir dos, de tripartits. L'any 2003 el PSC-CpC, ERC i ICV-EUiA van formar un tripartit que va fer encendre d'indignació a molts militants. Encara recordo retrets violents a l'intel·ligent Carod-Rovira. Després, el 2006 el tripartit es va repetir i, rere la renúncia de Pasqual Maragall, en va ser president José Montilla. Encara no ho sé si era el tarannà hieràtic de Montilla o un soterrat racisme (o millor, *xarneguisme*) que el va fer tan odiós. Jo n'era partidària: aires nous, coalicions noves.

El primer tripartit va haver de discutir el nou Estatut d'Autonomia i va ser, certament, molt convuls. La cosa va

Mentre les coalicions són normals a Europa, aquí el mot 'tripartit' té mala peça al teler

acabar amb els pactes del Tinell. Però la recança en contra encara era viva.

Ara estem en època de pactes. La baula més feble (a Espanya) és ERC. I s'emporta o s'emportarà un munt de ràbies contingudes.

No tenim cultura de coalició, i això ens fa més febles. Acostumats als èxits encadenats de Jordi Pujol, ens deixen desesmatats. Quan mirem el mapa, però, només veiem coalicions.

Recordeu la famosa foto de Carod-Maragall amb la corona d'espines? I el rebombori que es va aixecar? Els uns retreien a Maragall la feblesa davant Carod, els altres hi veien un menyspreu a objectes religiosos "ben nostrats".

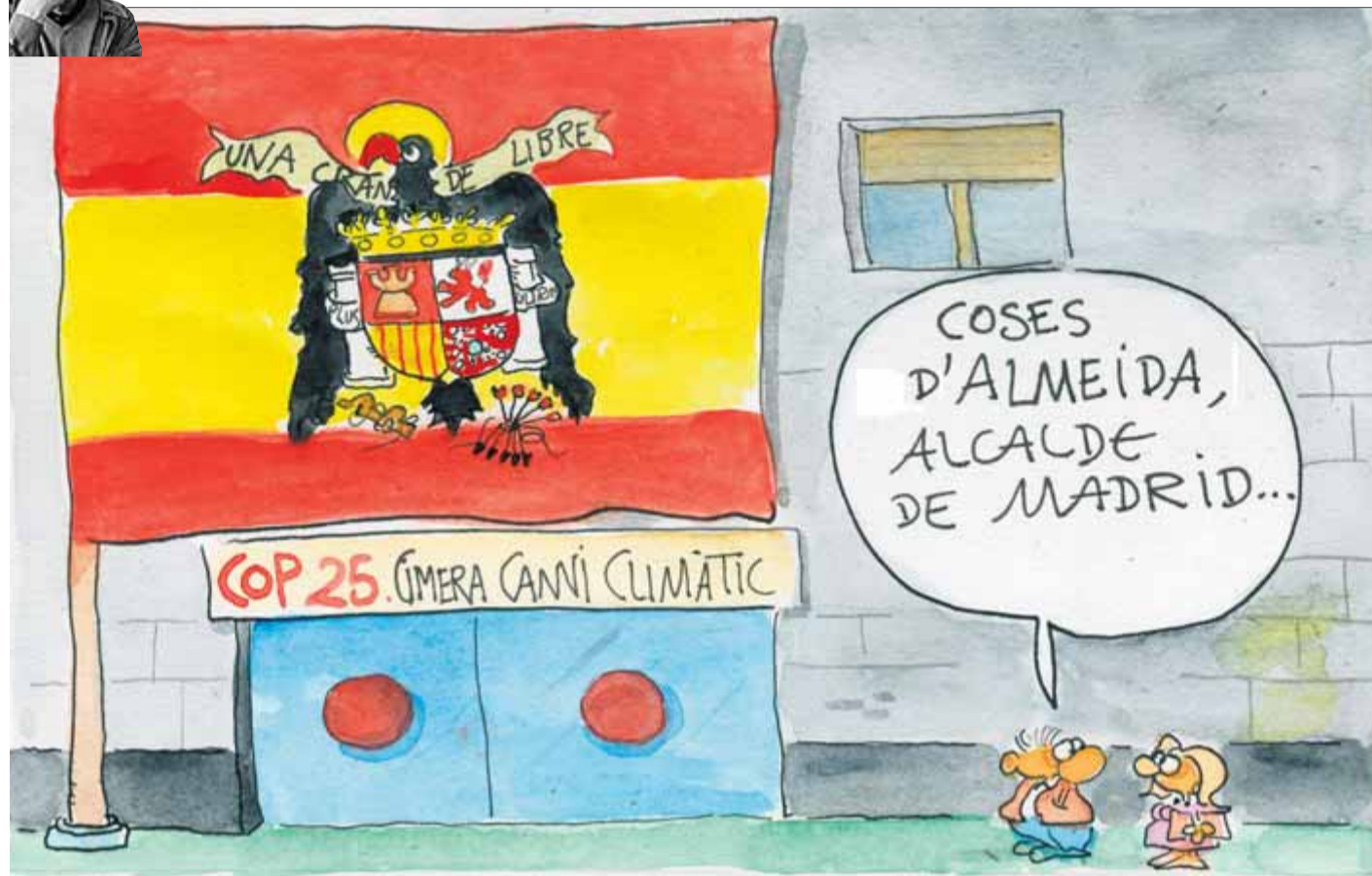
Que no ens faci por pactar! Ara Espanya ens ha ficat en un *tinglado* molt repel·lent: empresonen o exilien persones honorades, perquè el *mequetrefe* va jurar que no hi hauria referèndum, i sí que n'hi va haver. I un altre *mequetrefe* va substituir l'Estatut del Parlament de Catalunya aprovat en referèndum per una coseta bonica adaptada a Espanya.

Oi que tenim tota la raó d'estar enfadats?

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Festa mallorquina

Com que compro entrades per a totes les obres que dirigeix Oriol Broggi, no podia fallar amb *Rostoll cremat*, la que fins diumenge s'ha representat al Teatre Biblioteca de Catalunya. Hi vaig anar dissabte al vespre sense saber que era la penúltima funció. Tampoc no sabia ben bé de què anava l'obra. La meua confiança en Broggi és total. Ignorava també que hi hauria un final de festa. Altres espectadors estaven més informats que jo.

Rostoll cremat parla de com una Mallorca diguem-ne idíl·lica s'ha transformat en la plataforma turística mig a la deriva d'ara. L'autor i l'actor principal és Toni Gomila. Hi ha un teatre mallorquí —o balear— d'arrel popular que aquí no ens arriba. El meu cunyat Toni Artigues el valorava molt perquè, tot i el seu amateurisme i de vegades els seu reaccionarisme, es mantenia fidel a la llengua. L'obra de Toni Gomila dirigida per Oriol Broggi no té res d'amateur ni de reaccionària, és clar. El text és d'una gran qualitat i la interpretació, magnífica. Aquest Toni Gomila (Manacor, 1973) és un fenomen de l'escriptura i l'histrionisme. A més,

“Oriol Broggi i Toni Gomila han ofert una obra sobre l'illa turística

és astut: basa el text en una rondalla popular mallorquina per solucionar un final que es presentava difícil. Bé, no els en dic res més, que després em renyen: “Per què ens recomana una obra que no podem atrapar perquè ja no la fan?” Només una cosa hi afegiré: la primera obra dirigida per Oriol Broggi que vaig veure, en aquest mateix espai de la Biblioteca de Catalunya, va ser *Nadal a can Cupiello*, del napolità Eduardo de Filippo. No en recordo gaire l'argument. Només puc dir que vaig riure com un boig. També que hi havia alguna cosa de decadent. Podem parlar d'un teatre mediterrani? Podem

dir que Broggi i la seva companyia, La Perla 29, hi són sensibles.

I el fi de festa? N'hi va haver dos. Primer, tres actors més o menys vinculats a l'obra que acabàvem de veure, un mallorquí, un valencià i una catalana, ens van oferir vint minuts d'una obra per a nens que estan assajant i que va de la natural unitat de la llengua catalana. Parlen, canten, toquen les castanyoles, ballen la jota... El meu cunyat deia que la jota és el ball que uneix l'antiga corona d'Aragó. Posem els Països Catalans. Els Països Catalans es van fer presents dissabte al vespre a la Biblioteca de Catalunya. Va bé trobar algú que hi creu.

Les portes del fons de l'escenari es van obrir i els espectadors vam ser convidats, barrejats amb els actors, a degustar especialitats culinàries mallorquines: trempó, botifarrons, sobrassada i aquell pa imprescindible per fer sopes mallorquines que com que aquí no es troba fa més llarga la distància amb les illes. Per beure? Vi o cervesa. Aquí tenen l'Oriol Broggi seriós, sense mirar ningú, com si no conegués altre ofici, servint cerveses.